

[Lenger]

des det i den anden situation, at skatten er stigende.

Når vi derfor skal diskutere, om regeringen kræver flere skatter op eller ej, så er det afgørende, hvilke forudsætninger vi diskuterer det ud fra. Hvis vi ser helt afgrænset på udskrivningsloven, er den situation, skatteborgerne altså har, at de får en mindre købekraft, enten fordi skatteministeren henter en større samlet procent i skatter, eller fordi man får en mindre realløn. Det er på den måde, regeringens lønramme indirekte bliver sat for arbejdsmarkedets parter. Det er her, den i virkeligheden fastsættes. Man har valget mellem de to muligheder for at få en forringelse af reallønnen, af købekraften. Resultatet bliver det samme, vejene er lidt forskellige.

Disse bemærkninger fremsatte jeg også i forbindelse med første behandling af udskrivningslovsforslaget, hvor ministeren for skatter og afgifter ikke ville bekræfte dem. Det håber jeg at ministeren vil i dag. Det er jo sådan, det hænger sammen. Når jeg har et håb om, at ministeren vil bekræfte, at sådan hænger det sammen, netop i dag, er det, fordi økonomiministeren under førstebehandlingen sidste gang, hvor skatteministeren ikke ville bekræfte det, stod andetsteds og sagde præcis det samme, som ministeren for skatter og afgifter ikke ville bekræfte her i salen.

På den baggrund, at der alt i alt sker en forringelse af købekraften, kan VS fortsat ikke støtte forslaget til udskrivningslov.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der har jo været stor diskussion om skattetrykket, om det stiger eller ikke stiger. Jeg synes sådan set, at den diskussion er ganske uinteressant, idet der vel ikke er ret mange herinde, der tør påstå, at vi har mulighed for at lette skattetrykket væsentligt i den kommende tid. Både fortidens synder og nutidens synder bevirker, at vi nødvendigvis alle sammen må se at fremme den lovgivning, der sørger for, at vi ad åre får balance. Derfor kan vi ikke, som vi bl.a. prøvede på i 1974, give hinanden store skattelettelser og dermed tro, at vi kan løse landets problemer. Det lader sig nu engang ikke gøre.

De små variationer i skattetrykket, der nævnes i det bilag, der er givet til skatteudvalget, viser, at de krusninger, der er, er for-

årsaget af variationer i tryk eller i indkomster på bestemte områder, og her er bl.a. henvist til, at det store tryk, der selvfølgelig bliver på grund af bankernes store kursgevinster, bevirker, at tallet bliver højere. Det kan ikke være anderledes. Ser vi på det generelt, må vi sige, at skattetrykket har været uændret og må være uændret et stykke tid endnu.

At der så kan blive andre problemer, har hr. Stavad da ret i. Hvis der sker en stigning af lejeværdien, så kan det forøge skattetrykket. Det skal jeg ikke lægge skjul på, det må man tage med i overvejelserne. Der kan man jo spørge, hvad socialdemokratiet har tænkt sig at man skulle gøre – direkte svar, ikke blot en antydning.

Med hensyn til dette, at man sætter en 2 pct.s grænse på, kan man være både for og imod. Hvis det er sådan, at man sætter en højere grænse og siger, at vi skal regulere med en højere procent, så inviterer man sådan set arbejdsmarkedets parter til at gå helt op til denne procent.

Det, der er brug for i øjeblikket i dansk økonomi, er for mig at se i alt fald, at vi prøver på at bremse såvel udgifterne som inflationen. Hvis vi ikke herindefra prøver på at give nogle retningslinjer for, hvorledes man også på andre områder skal søge at bremse prisudviklingen, så får vi ikke hold på den økonomiske situation, som har redet os som en mare igennem mange år. Derfor er man nødt til at sætte en lav grænse for at animere til at fastholde den lave stigningstakt på andre områder. Det kan jo ikke hjælpe, at man ønsker at inflationen skal løbe videre på visse områder, samtidig med at man siger, at man skal fastholde niveauet på andre områder. Det lader sig nu engang ikke gøre at fastholde en større procentvis stigning på visse områder og så tro, at man kan holde en lavere stigning på andre områder. Det må nu engang hænge sammen.

Når man fra socialdemokratiets side ønsker en større stigning på disse reguleringsområder, så må jeg gentage, at man ødelægger mulighederne for at stabilisere situationen, ødelægger mulighederne for at få en lavere stigningstakt. Enhver ved, at den hurtige stigningstakt på alle områder, altså øget inflation, ikke er til gavn for lønmodtagerne. Selvfølgelig kan den være til gavn i en øjeblikkelig situation, men i det lange løb ved vi